

Goblen

Már vártam önöket. A pontosság
van úgy, hogy nem kímélet. Ki
számíthatná ki a természetfeletti
vad következményeket! Önök talán igen?
Ne válaszoljanak, szavaktól én már
semmit nem remélek.

Itt életem, nézzenek körül,
szeressék meg e tárgyakat,
ahogyan én soha.

Úgy látom magam előtt Önöket, már
megbocsássanak, mint jóra való rovarok,
ahogy szétszélednek a fák között,
számomra ismeretlen utakon, billegnek
erős vállakon a lámpák és a kasztenek,
temérdek bőr, ezüst és alpakka —
az ablakból nem mozdulok, ígérem.

Az arcképeket is! Kérdése meglepő,
tapintatát, habár kedvemre nincs, most
jónéven veszem. Érdekesek? Megjárja.
Amennyire a goblenek e tájon.

Magam alkottam meg mindegyiket.
A stoppolás nem férfinak való, úgy,
gondolja? Mit tudhat erről ön!
Nem ismerhette azt a nagyszerű fejet,
amelyet Éden óta asszony nem viselt.
Szavak álltak közénk. Értelmüket
nem ismerem azóta sem.

Ó, mérhetetlen arc!
Sohase önmaga és változatlan!
Égi tünemény! Pokol! Pokol!
Vigyék, időm kevés, vigyék...

„Neked ott bent kell győznöd,
ideki nekem, a diktatúra nem oszt,
nem szoroz!” — mondtam neki a Torna Club
előtt. Zuhogott az eső, ő nevetett,
e szó jutott eszembe: vércsatak,
emlékszem.

Hallottam még a tenyerek örömteli
(csak később jöttem rá, hogy baljós)
csattanását. Láttam magam előtt a lányok
illatában fürdő boldog labdát...

Hogy mikor vittek el az elcsitult,
homályos épület elől, nem tudhatom.
Napok telhettek el, esett még mindig,
„hagyjatok itt szertemállanom!”, kapálóztam
fölényesen, ha hihetünk a durva
ápolóknak.

Így élek.
Nem láttam többé őt.

Vigyék, mit megkívánnak.
Ugyan kérem, nem érdemes a szóra.
A kerten át távozzanak, az ajtót
jól tegyék be.

Ne látogassanak, ha kérhetem.
Kevés elég nekem.